

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5’ 63)

Ἔτος 107ον | Δεκέμβριος 2017 | 4318

ΘΑ ΤΟΥ ΑΝΟΙΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ;

ΑΛΗΘΕΙΑ, τόσο πολὺ μίκρυνε ἡ γῆ μας, ὥστε, ὅταν ἤλθε ὁ οὐράνιος Ἐπισκέπτης, νὰ μὴ βρίσκεται πουθενὰ τόπος γι’ αὐτόν; Γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα ὑπῆρχε τόπος καὶ μόνο γιὰ τὸ θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ «**οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι**»; (Λουκᾶ β’ 7). Τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ φάτνη! Naί, δὲν ὑπῆρχε τόπος στὸ κατάλυμα, στὸ πανδοχεῖο, γιατί δὲν ὑπῆρχε κῶρος στὶς καρδιές. Καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχει κῶρος μέσα στὴν καρδιά, τότε δὲν ὑπάρχει τόπος πουθενά.

Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται σὲ κάθε ἐποχὴ, γιὰ νὰ γεννηθεῖ μέσα στὶς καρδιές καὶ νὰ ἀναγεννήσει τὶς καρδιές. Καὶ τὶς βρίσκει τόσο συχνὰ κλειστὲς ἢ γεμάτες ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους. Ζητάει θέση μέσα σ’ αὐτὲς καὶ δὲν τοῦ προσφέρεται. Χτυπάει τὶς πόρτες καὶ δὲν τοῦ ἀνοίγουν. Ἡ τοῦ ἀποκρίνονται, πὼς δὲν ὑπάρχει κῶρος γι’ Αὐτόν. Ὁ τόπος τους εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἄλλους ἐπισκέπτες. Ἐχουν ἄλλες φροντίδες καὶ ἄλλες μέριμνες καὶ δὲν τοὺς μένει χρόνος νὰ ἀσχοληθοῦν μαζί Του.

Δὲν ὑπάρχει καὶ σήμερα τόπος ἢ πολὺ δύσκολα βρίσκεται τόπος γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Δὲν ὑπάρχει τόπος σὲ πολλὰ σπίτια, στὶς οἰκογένειες, στὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν. Δὲν ὑπάρχει τόπος στὰ ραδιοτηλεοπτικὰ κανάλια, γιατί εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὶς φήμες τῆς προβολῆς, ἀπὸ τὰ εἰδῶλα τῆς ὀθόνης, τοὺς καταφερτζήδες, τοὺς ἀθυρόστομους, τοὺς νυχτόβιους. Δὲν ὑπάρχει κῶρος γιὰ τὸν Χριστὸ στοὺς δημόσιους καὶ στοὺς διεθνεῖς Ὄργανισμούς, στὰ Κοινοβούλια καὶ στὶς Κυβερνήσεις τῶν μεγάλων, ποὺ ἀντὶ γιὰ εἰρηνοποιοὶ κατάντησαν εἰρηνοκάπηλοι, ποὺ δὲν πεινοῦν καὶ δὲν διψοῦν γιὰ τὴ δικαιοσύνη, ἀλλὰ «νίπτουν τὰς χειρὰς των» μπροστὰ στὴν κραυγαλέα ἀδικία.

Ἀλλὰ καὶ στὸν τόπο μας πόσα γίνονται, γιὰ νὰ μὴ βρίσκεται τόπος γιὰ τὸ θεῖο Βρέφος! Δὲν χρειάζεται ὁ θεϊκὸς λόγος Του στὴν ἐκπαίδευση. Δὲν ταιριάζει στὴν παγκοσμιοποιημένη ἐποχὴ μας. Μᾶς ἀρκεῖ ἡ θρησκευολογία, ὄχι ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή. Ἐμεῖς θέλουμε νὰ μορφώσουμε ψυχροὺς τεχνοκράτες. Καὶ κατασκευάζουν ὑδροκεφαλὲς ποὺ σπνρίζονται πάνω σὲ λιλιπούτειους ἠθικοὺς ὤμους. Ἀσμονοῦν πὼς ὀποιαδήποτε ἐπιστήμη, χωρὶς ἀρετὴ καὶ ἠθικὲς ἀρχές, «πανουργία καὶ οὐ σοφία φαίνεται».

Ἐπομένως ὄχι μόνο τότε δὲν βρέθηκε, ἀλλὰ καὶ σήμερα δὲν βρίσκεται τόπος γιὰ τὸν Χριστό. Ἡ ἀγά-

πη Του ὅμως ἡ ἀπέραντη γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἡ ἄκρα ταπεινώσή Του, δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ φύγει. Δὲν βρίσκει τόπο στὸ κατάλυμα. Βρίσκει ὅμως τόπο στὴ φάτνη. Καὶ ἐκεῖ καταφεύγει. Καὶ δὲν εἶναι χωρὶς λόγο αὐτὴ ἡ καταφυγή. Ἐχει βαθύτερο νόημα. Τὴν ἐρμηνεία τὴν ἔχει δώσει ἀπὸ πολὺ παλιὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «**Βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ἀποκτηνωμένο. Γι’ αὐτὸ γεννήθηκε μέσα στὴ φάτνη, γιὰ νὰ χρησιμεύσει ὡς τροφή στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε μοιάσει στὰ ζῶα. Καὶ τοῦ προσφέρθηκε ὡς τροφή στὴ φάτνη, γιὰ νὰ τὸν μεταβάλλει καὶ νὰ τὸν μεταφέρει ἀπὸ τὸν ζωώδη βίῳ στὸν λογικὸ, σ’ αὐτὸν ποὺ ταιριάζει στὸν ἄνθρωπο.**» Ἔτσι οἱ ψυχές, ποὺ εἶχαν ἀποκτηνωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅταν πλησίασαν τὴ φάτνη, βρῆκαν ὄχι πιὰ τὸ γνωριστὸν τους χορτάρι (ἢ τὰ ξυλοκέρατα), ἀλλὰ οὐράνιο ἄρτο, αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ζωοποιεῖ.

Ὁ Χριστὸς ἔρχεται καὶ σήμερα μὲ πολλοὺς τρόπους. Ἐρχεται καὶ μᾶς ἐπισκέπτεται

στὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν Του «**τῶν ἐλαχίστων**» καὶ ζητάει τόπο στὴν καρδιά μας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπλοχωρία τῆς καρδιᾶς εἶναι ποὺ λείπει. Ἐχουν πολὺ στενέψει οἱ καρδιές. Ἐχουν χάσει τὴ ζεστασιά τους. Ἐχουν παγώσει. Φυσομανοῦν μέσα ἐκεῖ οἱ βίαιοι ἄνεμοι τῶν παθῶν. Πὼς ὁ ἄνθρωπος νὰ προσφέρει στὸν Χριστὸ φιλοξενία, στὶς πονεμένες ψυχές τῶν ἀδελφῶν Του;

Ἐμεῖς; Οἱ πόρτες οἱ δικές μας, οἱ πόρτες τῆς καρδιᾶς μας, εἶναι κλειστὲς ἢ ἀνοικτὲς γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας; Θὰ τοῦ ἀνοίξουν; Θὰ τοῦ ἀνοίξουμε; Τότε ἡ ἀγάπη, ποὺ ἔφερε ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς στὴ γῆ μας, θὰ ἰκανοποιήσει, θὰ γεμίσει, πρῶτα ἀπὸ ὅλα τὴ δική μας ψυχὴ. Θὰ πλημμυρίσει ἀπὸ τὴ δική Του, τὴν «**υπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην**» (Φιλιπ. δ’ 7). Ὁ δοξολογικὸς ὕμνος, ἡ «**ἐπὶ γῆς εἰρήνην**» καὶ ἡ «**ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκᾶ β’ 14), ποὺ ἔψαλλαν οἱ ἄγγελοι τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα, θὰ γίνῃ πραγματικότητα γιὰ ὅλους μας.

**Γι’ αὐτὸ γεννήθηκε μέσα
στὴ φάτνη, γιὰ νὰ χρησιμεύ-
σει ὡς τροφή στὸν ἄνθρωπο
ποὺ εἶχε μοιάσει στὰ ζῶα.
Καὶ τοῦ προσφέρθηκε ὡς
τροφή στὴ φάτνη, γιὰ νὰ
τὸν μεταβάλλει καὶ νὰ τὸν με-
ταφέρει ἀπὸ τὸν ζωώδη βίῳ
στὸν λογικὸ, σ’ αὐτὸν ποὺ
ταιριάζει στὸν ἄνθρωπο.**

ΥΜΝΟΥΝ ΤΗ ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ

Όλοι οί χριστιανικοί αιώνες, ό καθένas με τόν τρόπο του, ύμνησαν καί δοξολόγησαν τó μεγάλο γεγονός: τή Γέννηση του Κυρίου.

Ό άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος με τούς λαμπρούς πανηγυρικούς του, που άρχίζουν με τó «Χριστός γεννάται δοξάσατε». Ό Ρωμανός ό Μελωδός με τó περίφημο κοντάκιό του «Η Παρθένος σήμερα τον ύπερούσιον τίκει». Ό Ίωάννης ό Δαμασκηνός με τόν ίαμβικό του κανόνα «Εσωσεν λαδόν θαυματουργών Δεσπότης» καί άλλοι πολλοί, στα δοξασμένα βυζαντινά χρόνια, με λόγους καί ύμνους έψαλλαν τó «άπειρον τής θείας σοφίας, τó ύψος τής του Σωτήρος συγκαταβάσεως, τó ύπερφύες τής προς ήμās ένσάρκου του Θεου οίκονομίας».

Άλλά καί οί νεώτεροι αιώνες δέν ύστέρνησαν. Κατά τήν αίματόβρεχτη έποχή τής Τουρκοκρατίας, άλλα καί στα χρόνια τής Έπανάστασης, λόγιοι, κληρικοί καί δάσκαλοι του Γένους, έξήραν τó θείο αυτό, μοναδικό καί κοσμοσωτήριο γεγονός: τ ή ν έ λ ε υ σ η τ ο υ Σ ω τ ή ρ ο ς σ τ ό ν κ ό σ μ ο. Με τήν πέννα καί τó λόγο τους προσπαθούσαν τή σπίθα τής πίστεως νά αναζωπυρώσουν καί τήν έλπίδα στο νεογέννητο θείο Βρέφος νά τονώσουν. Διότι ή πίστη στον Κύριο του ούρανού καί τής γης, στα δύσκολα εκείνα χρόνια, ύπηρε έ ή κυριότερη δύναμη, που συγκρατούσε τούς ραγιάδες καί τούς έδινε θάρρος νά όραματίζονται καί νά εργάζονται για τήν έλευθερία.

Ό μεγάλος δάσκαλος του Γένους καί σοφός επιστήμων, ό Νικηφόρος Θεοτόκης μās παρουσιάζει τó Μυστήριο με αυτά τά λόγια:

«Ό Ίησους έν ούρανῳ ύπό τών άγγέλων ως Παντοκράτωρ λατρευόμενος, ό αυτός επί τής γης ύπό τής Παρθένου ως Βρέφος σπαργανούμενος, πανταχοῦ παρών ως άπεριοριστος, έν τῷ ίερῷ ως περιοριστός ύπό του Συμεών έναγκαλιζόμενος, έν τοίς κόλποις του Πατρός άνω, έν ταίς άγκάλαις τής Μητρός κάτω· άναρχος καί έν χρόνῳ άναρχος ως συνάναρχος τῷ άνάρχῳ Πατρί, έν χρόνῳ ως γεννηθείς έκ μητρός... άόρατος καί όρατός· άόρατος ως πνεῦμα, όρατός ως σάρξ· άψηλάφητος καί ψηλαφητός, άπρόσιτος καί προσιτός, ό αυτός όμου Θεός καί άνθρωπος».

Η έλευση του Κυρίου ήταν γεμάτη παράδοξα καί άξιοθαύμαστα. Άλλά ήταν καί άπαραίτητη, άναγκαία για τή σωτηρία του ανθρώπινου γένους. Ό διάσημος κήρυκας καί έπίσκοπος Ηλίας Μηνιάτης μās άναπτύσσει τήν ιδέα αυτή με πιό άπλή γλώσσα. Λέει:

«Ητον ό άνθρωπος δια τήν παράβαση του Αδάμ, άποστάτης του Θεου, υιός τής θείας όργης, δοῦλος τής άμαρτίας, αίχμάλωτος του διαβόλου, κληρονόμος τής αιώνιου κόλασεως. Δια τόν άνθρωπον δέν ήτο μεσίτης νά κάμη καταλλαγήν με τόν Θεόν· δια τόν άνθρωπον ήτον κλεισμένη ή πύλη τής βασιλείας τών ούρανων, καί



χαμένη ή έλπίδα τής σωτηρίας. Έλυπήθη τó πλάσμα τών χειρών του ό Θεός, έκατέβη προσωπικώς εις τήν γήν, έσαρκώθη δια νά σώση τούτον τόν άνθρωπον, ήγουν δια νά του δείξη τήν όδόν τής σωτηρίας, δια νά του άνοιξη τήν πύλην τής βασιλείας τών ούρανων, δια νά φιλιώση με τόν Θεόν καί Πατέρα, δια νά τον λυτρώση από τήν δουλειάν τής άμαρτίας, από τήν αίχμαλωσίαν του διαβόλου, από τήν αιώνιον κόλασιν· «ήλθεν ό υιός του ανθρώπου ζητήσαι καί σώσαι τó άπολωλός».

Μηνύματα από τή θεία Φάτινη, μās έχουν προσφέρει καί άλλοι λόγιοι τής Τουρκοκρατίας. Είναί μηνύματα που έθρεψαν τó δοῦλο Γένος, γιατί ήταν άπαύγασμα από ψυχές πιστές, θερμές,

γνήσια έλληνικές. Νά ένα τέτοιο κομμάτι από τόν άγιο Νικόδημο τόν Άγιορείτη. Ό άγιος Νικόδημος, πολυγραφότατος λόγιος μοναχός, μās λέει με πολυ ζεστασιά καί παραστατικότητα:

«Ω! αφήσατέ με νά υπάγω κοντά εις τήν Φάτινην καί νά ειπῶ εις τόν Ίησούν: τί είναι αυτή ή άκρα σου συγκατάβασις, γλυκύτατέ μου Ίησού; Έσῶν είσαι εκείνος ό επιθυμητός Μεσσίας από όλα τά έθνη, καί εϋθύς νά γεννηθής με τιαυτα βάσανα; Ναι, μου άποκρίνεται· τούτο ήτο άπ' άρχής τó θέλημα του ούρανίου Πατρός μου, νά άναιρεθῆ ή ήδονή δια τής οδύνης, καί τούτο τó πατρικόν θέλημα ήλθον νά τελειώσω έγῶ, εϋθύς όπου γεννήθηκα εις τόν κόσμον, καθως έκ μέρους μου προείδεν ό Δαβίδ, καί με τόν Δαβίδ ό Άπόστολος «διό εισερχόμενος εις τόν κόσμον, λέγει, θυσίαν καί προσφοράν ουκ ήθέλησας, σώμα δε κατηρτίσω μοι... τότε είπον· ιδού ήκω... του ποιήσαι, ό Θεός, τó θέλημά σου» (Έβρ. ι' 5,7).

Δέν άσχολουνται όμως οί συγγραφείς καί κήρυκες του δοῦλου Γένους μόνο με τις θεωρητικές άλήθειες τής Γεννήσεως. Η γιορτή τών Χριστουγέννων τούς δίνει άφορμή νά κάνουν καί πρακτικές υποδείξεις στους άκροατές τους για νά τούς βοηθήσουν νά συμμετάσχουν πνευματικότερα στον πανηγυρισμό της. Σε μιá όμιλία του ό λόγιος Μελέτιος Πηγῆς τονίζει:

«Άς προσφέρωμεν καί ήμεις ως οί μάγοι δώρα· χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν. Τόν χρυσόν άγάπην, λίβανον τήν θερμήν προσευχήν καί σμύρναν τήν άπονέκρωσιν τών παθῶν».

Μικρό άπάνθισμα από τά χριστουγεννιάτικα μηνύματα τών λογίων κληρικών καί δασκάλων του Γένους παρουσιάσαμε. Όμως είναι καί για μās σήμερα, τούς απογόνους τους, μηνύματα θερμά, ζωντανά, βγαλμένα από πονεμένες ψυχές, που μεταδίδουν τήν πίστη καί τήν έλπίδα. Άς τά κρατήσουμε ίερο φυλακτό καί στους καιρούς αυτούς, που δύσκολες ώρες περνάει τó Γένος μας. Καί άς τά μετουσιώσουμε σε πράξη καί ζωή!

Μείνε στην ψυχή μας θεϊο Βρέφος

Κύριε, τὴν ἄγια ἐκείνη νύχτα τῆς γέννησός Σου οἱ φτωχοὶ ποιμένες τῆς Βηθλεὲμ, ὅταν ἄκουσαν τὸ χαρμόσυνο μῆνυμα τοῦ ἀγγέλου, «**ἦλθον σπεύσαντες**» καὶ Σὲ βρῆκαν «**βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ**» (Λουκ. β΄ 16). Ἀλλὰ καὶ οἱ σοφοὶ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς, ὅταν εἶδαν τὸ ἄστρο Σου, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ μακρινὴ τους πατρίδα καὶ ἦλθαν νὰ Σὲ προσκυνήσουν. «**Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν**» τῆς Βηθλεὲμ Σὲ βρῆκαν «**παιδίον**» στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Παναγίας Σου Μητέρας. (Ματθ. β΄ 11).

Πόσο μακαρίζουμε τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἐκείνους ποιμένες καὶ τοὺς σοφοὺς μάγους, ποὺ Σὲ βρῆκαν, νεογέννητε Χριστέ! Γιατὶ ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε δυὸ χιλιάδες χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴ γέννησή Σου, ἐνῶ ποθοῦμε τόσο πολὺ νὰ σὲ βροῦμε, δὲν τὸ κατορθώνουμε. Ἐσὺ, ὁ ζωντανὸς κι ἀληθινὸς Θεὸς μας, ζεῖς καὶ ὑπάρχεις ἀνάμεσά μας. «**Ἐν σοὶ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν**» (Πράξ. ιζ΄ 28). Ἀλλ' ὅμως ἐμεῖς παιδιὰ μιᾶς ὑλιστικῆς ἐποχῆς, δὲν μπορούμε εὐκολὰ νὰ Σὲ ἀνακαλύψουμε. Δὲν τὸ βλέπεις, Χριστέ μας; Χριστοῦγεννα γιορτάζουμε. Ἔνα σωρὸ ἄλλα πράγματα θὰ τὰ βροῦμε τόσο εὐκολὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Τὰ καταστήματα θὰ εἶναι γεμάτα μὲ χριστουγεννιάτικα στολίδια, παιγνίδια καὶ δῶρα, μὲ τρόφιμα καὶ γλυκά. Ἐσένα ὅμως πόσο θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ Σὲ βροῦμε! Γιατὶ Ἐσὺ, Θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ, δὲν ὑπάρχεις ἐκεῖ ποὺ συνήθως ἐμεῖς τρέχουμε. Γι' αὐτὸ δὲν Σὲ βρίσκουμε εὐκολὰ, Κύριε. Γιατὶ ὅ,τι μᾶς προσφέρει ὁ γύρω μας κόσμος καὶ ὅ,τι βρίσκουμε μὲ τὶς αἰσθήσεις μας τὶς μέρες αὐτές δὲν εἶσαι Ἐσὺ.

Κάνε μας, σὲ ἱκετεύουμε, νὰ ζητᾶμε νὰ δοῦμε τὸ κάλλος τοῦ προσώπου Σου καὶ ὄχι κοῦκλες καὶ στολίδια. Νὰ ζητᾶμε Ἐσένα γιὰ νὰ σβήσουμε τὴ δίψα καὶ νὰ χορτάσουμε τὴν πείνα τῆς ψυχῆς μας. Νὰ ζητᾶμε Ἐσένα τὸν πολῦτιμο μαργαρίτη τῆς ζωῆς μας. Γιατὶ μονάχα ὅταν βροῦμε Ἐσένα, ὅταν ἀνακαλύψουμε Ἐσένα, τότε θὰ πετύχουμε αὐτὸ ποὺ μὲ δίψα καὶ πόθο ζητᾶμε. Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς μαζί μὲ τοὺς μάγους ρωτᾶμε ἄλλη μιὰ φορά: «**Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς;**» (Ματθ. β΄ 2). Πές μας, λοιπόν, ποῦ θὰ Σὲ βροῦμε κι ἐμεῖς, Αἰώνιε Βασιλεῦ;

«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 40).

Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ τὸ φανταστεῖ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτεις, Κύριε: Ἐσὺ, ὁ Ἄπειρος καὶ Αἰώνιος Θεός, ὁ Μεγάλος Ἀναζητούμενος τῆς ψυχῆς μας, κατοικεῖς στὴν τρώγλη τοῦ φτωχοῦ. Τὸ σῶμα Σου εἶναι ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι τοῦ ἄρρωστου. Τὰ μάτια Σου λάμπουν στὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ ἀδενικοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ χέρια Σου εἶναι δεμένα μὲ τὶς χειροπέδες τοῦ φυλακισμένου. (Ματθ. κε΄ 35). Τὸ πιστεύουμε, Κύριε, ἐπειδὴ Ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ βεβαιώνεις κατηγορηματικά. Ὅμως δὲν Σοῦ τὸ

κρύβουμε. Δὲν εἶναι εὐκόλο οὔτε καὶ τώρα νὰ Σὲ ἀναγνωρίσουμε. Τὰ μάτια μας ἔχουν θολώσει ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς ὑλιστικῆς ζωῆς καὶ δὲν βλέπουμε καθαρὰ. Ἄν Ἐσὺ μὲ τὴ χάρη Σου καὶ τὸ θεῖο φωτισμὸ Σου μᾶς καθαρῶσαι τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, τότε μονάχα θὰ μπορούσαμε νὰ Σὲ ἀναγνωρίσουμε στὰ πρόσωπα τῶν ἀδύνατων ἀδελφῶν μας.

Ἄκουσε ὅμως ἀκόμη τὴν ψυχή μας, Υἱὲ τῆς Παρθένου. Ἐχει κάτι νὰ Σοῦ πεῖ. Δὲν μᾶς εἶναι ἀρκετό, Κύριε, νὰ Σὲ βροῦμε, ὅπως Σὲ βρῆκαν οἱ ποιμένες καὶ οἱ μάγοι. Δὲν μᾶς φτάνει νὰ Σὲ βλέπουμε μακριὰ μας στὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν μας. Θέλουμε νὰ ἔλθεις πιὸ κοντὰ μας. Νὰ νιώσουμε τὴν καρδιά Σου νὰ κτυπάει κοντὰ στὴν καρδιά μας. Ποθοῦμε, ἀγιότατο Βρέφος, νὰ μιμηθοῦμε τὴν Παναγία Μητέρα Σου. Νὰ Σὲ κρατήσουμε κι ἐμεῖς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ψυχῆς μας. Θέλουμε νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Σου.

Κάτι λέει μέσα μας πὼς μονάχα ἔτσι θὰ Σὲ βροῦμε ὀριστικὰ καὶ οὐσιαστικὰ. Πὼς μονάχα ἔτσι θὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι ἄραγε αὐτὸ δυνατό ἢ ἦταν μοναδικὸ πρόνομιό τῆς ὑπερευλογημένης Μητέρας Σου; Τολμοῦμε νὰ Σὲ ρωτήσουμε...

«Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. στ΄ 56).

Ὡ ἀγαθότατο Νήπιο τῆς Βηθλεὲμ, τόσο πολὺ λοιπὸν μᾶς ἀγαπᾶς; Καταδέχεσαι ξανὰ νὰ ἀνακλίνεσαι στὴ φτωχικὴ καὶ παγερὴ φάτνη τῆς ψυχῆς μας; Μᾶς γεμίζει ἀφάνταστο δέος ἡ συνεχιζόμενη ἄπειρη συγκατάβασή Σου. Ἀλλὰ καὶ ἀνεκλάλητη χαρὰ. Δέξου μας, Κύριε, «**ἐξενώντας τὸν πολὺ μας ρύπον**». Καὶ δῶσε μας τὸ Σῶμα Σου καὶ τὸ Αἷμα Σου «**εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον**». Καὶ «**μείνε χρόνια ἀτέλειωτα μέσα μας Ἀφέντης καὶ Μονάρχης καὶ Θεὸς μας**». «**Μείνε τὸ θάρρος μας, ἡ ἐλπίδα μας, φίλος, παράκλητος, Θεὸς μας, γιατί μὲ Σένα, μονάχα μὲ Σένα, θὰ εἴμαστε παντοδύναμοι καὶ νικητὲς ὅλου τοῦ κόσμου**». Τώρα, ποὺ Σὲ βρήκαμε, «**τὸν Λατρυντό μας καὶ τὸν Ἔνα**», ἂς μὴ Σὲ χάσουμε ξανὰ ποτέ, ποτέ. Ἀμὴν.

Κάνε μας, σὲ ἱκετεύουμε, νὰ ζητᾶμε νὰ δοῦμε τὸ κάλλος τοῦ προσώπου Σου καὶ ὄχι κοῦκλες καὶ στολίδια. Νὰ ζητᾶμε Ἐσένα γιὰ νὰ σβήσουμε τὴ δίψα καὶ νὰ χορτάσουμε τὴν πείνα τῆς ψυχῆς μας. Νὰ ζητᾶμε Ἐσένα τὸν πολῦτιμο μαργαρίτη τῆς ζωῆς μας. Γιατὶ μονάχα ὅταν βροῦμε Ἐσένα, ὅταν ἀνακαλύψουμε Ἐσένα, τότε θὰ πετύχουμε αὐτὸ ποὺ μὲ δίψα καὶ πόθο ζητᾶμε.

«Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε· ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· – δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· ἔγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. ε΄ 8-19
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιη΄ 35-43

νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοὶ ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγορα-

ζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἄσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ».

ΟΙ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

«Εξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι».

Βρισκόμαστε στὸν τελευταῖο μῆνα τοῦ 2017 μ.Χ. Ὅλοι μας, στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου αὐτοῦ κάναμε λίγες ἢ πολλὰ σκέψεις καὶ ὄνειρα γιὰ τὸ χρόνο αὐτό. Τί πετύχαμε ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ποιὰ εἶναι τὰ κέρδη μας ἢ οἱ ζημιές μας; Πόσα θετικὰ καὶ πόσα ἀρνητικὰ γεγονότα, πράξεις, λόγια, ἐνέργειες σημάδεψαν μέχρι τώρα τὴ χρονιὰ αὐτή; Μέσα σ' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ροὴ τοῦ χρόνου παρασύρονται πρόσωπα, πράγματα, καταστάσεις, ἀντικείμενα, τὰ πάντα. Παντοῦ ὁ χρόνος, ἀφήνει ἀνεξίτηλη τὴ σφραγίδα τοῦ θετικῆ ἢ ἀρνητικῆ. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀδιάκοπη ροὴ βρισκόμαστε καὶ μεῖς. Βρέθηκε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ἔγραψε θεόπνευστα στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς ἔστειλε στοὺς Ἐφεσίους: «...εξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι» (Ἐφεσ. ε΄ 16).



πρὸς περνᾶμε; Ἴσως θὰ σημείωνε ὅτι «αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι».

Πράγματι οἱ πειρασμοὶ στὴν ἐποχὴ μας ἔχουν αὐξηθεῖ. Τὸ περιβάλλον πρὸς ζοῦμε εἶναι γεμάτο προκλήσεις ἀμαρτωλές. Ἡ σατανικὴ μουσικὴ, τὰ ἀνήθικα περιοδικὰ, ἡ βρώμικη τηλεόραση, τὸ Ἴντερνέτ, θέλουν νὰ μᾶς μολύνουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα.

Μᾶς δίνουν κακὲς καὶ ἀμαρτωλές ευκαιρίες καὶ μᾶς κλέβουν πολὺτιμο χρόνο. Καὶ συμβαίνει αὐτὸ πρὸς ἔγραψε κάποιος σοφός! «Ὁ περισσότερος χρόνος τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ κακό, ἕνα μεγάλο μέρος σὲ ἀπραξία καὶ τὸ ὑπολειπόμενο κάνουμε ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ κάνουμε».

Β. Η ΕΞΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίνει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος στὸν ἐπόμενο στίχο: «...συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου». Δηλαδὴ νὰ ἐξετάζετε μὲ προσοχὴ καὶ νὰ κατανοεῖτε τί ὁ Θεὸς ζητάει σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς σας. Σὲ κάθε τόπο πρὸς βρίσκεστε. Σὲ κάθε ευκαιρία καλὴ πρὸς φέρνει, πῶς θὰ τὴν ἀξιοποιήσετε.

Σὲ κάθε περίπτωση λοιπὸν ἄς ἀναλογισθοῦμε τί ζητάει ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν καθένα μας. Νὰ ἐξετάζουμε τί ἀρέσει στὸν Κύριό μας. Νὰ ἐξυπηρετοῦμε τὸ διπλανό μας. Νὰ δώσουμε ἐλπίδα στὸν ἀελπισμένο. Νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν ἀρρωστο ἀδελφὸ μας. Νὰ μὴ συγκοινωνοῦμε ποτὲ καὶ νὰ μὴ συμμετέχουμε σὲ ἔργα πρὸς γίνονται στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ σὲ ἔργα ἱεραποστολῆς καὶ ἀγάπης. Νὰ μὴ μεθάμε μὲ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἀλλὰ νὰ γεμίζουμε τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν καρδιά μας μὲ Πνεῦμα Ἅγιο. Νὰ μὴ χάνουμε τὴς ευκαιρίες πρὸς δίνει ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὴν θεία λατρεία καὶ τὴς πνευματικὲς ὁμιλίαις πρὸς ὠφελοῦν τὴς ψυχῆς μας. Νὰ ἐργαζόμεσθε ἱεραποστολικά. Ἄς ἀξιοποιήσουμε, λοιπὸν, τὴς ευκαιρίες τοῦ τελευταίου μῆνα τῆς χρονιάς αὐτῆς γιὰ τὴν ψυχὴ μας, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς μας.

«Ἀδελφοί, ἐνδυναμῶσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ

πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυναθῆτε ἀντιστηναί

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ Γ' ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. στ' 10-17
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιγ' 10-17

ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στήναι. Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὀσφύν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ,

καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι· καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα Θεοῦ».

Ἡ Πανοπλία τοῦ Θεοῦ

«Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ».

Ὁ μέγας στρατηγὸς τοῦ χριστιανικοῦ μετώπου, ὁ Παῦλος, μᾶς καλεῖ σήμερα σὲ ἐπιστράτευση καὶ πνευματικὸ ἐξοπλισμὸ: «Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ», μᾶς λέει. Ἄς παρακολουθήσουμε μὲ προσοχὴ τὶς διαταγές, ποὺ δίνει ὁ ἀγωνιστὴς Ἀπόστολος στοὺς Χριστιανοὺς στρατιῶτες. Βασικὴ ἀρχὴ τῆς στρατηγικῆς κάθε πολέμου εἶναι πρῶτα

Ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἐχθροῦ

Αὐτὸ κάνει καὶ ὁ ἥρωικὸς Ἀπόστολος. Μὲ κάθε δυνατὴ ἀκρίβεια περιγράφει τὴ φύση, τὶς δυνάμεις, τὸν ὀπλισμὸ, τὰ σχέδια καὶ τὶς προθέσεις τοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ διαβόλου. Οἱ ἐχθροὶ μας, λέει, δὲν εἶναι ἄνθρωποι, ἀλλὰ πνευματικὰ ὄντα γεμᾶτα πονηρία καὶ κακότητα. Γιὰ ὄπλα τοὺς χρησιμοποιοῦν «βέλη πεπυρωμένα», δηλαδὴ φοβεροὺς πειρασμοὺς. Βασικὴ τους τακτικὴ μέθοδος τὸ τέχνασμα, ἡ ἀπάτη, ἡ «μεθοδεῖα». Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸ μεγάλο τους σκοπὸ: τὴν ὀριστικὴ ἐξόντωση τοῦ ἀνθρώπου, τὸν πνευματικὸ του θάνατο, τὸν αἰώνιο χωρισμὸ τοῦ ἀπὸ τὸν Θεό.

Πίσω ἀπὸ ὅ,τι βλέπουμε στὴν καθημερινὴ ζωὴ, πίσω ἀπὸ ὅ,τι ἀκοῦμε στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, πίσω ἀπὸ ὅ,τι ψηλαφοῦμε στοὺς τόπους τῆς ἐργασίας, πίσω ἀπὸ τὸ θόρυβο, τὶς διασκεδάσεις, τὰ πολιτικὰ κοινωνικὰ πράγματα, ὑπάρχει ἕνας ἄλλος κόσμος. Εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν μας, ποὺ κυκλοφοροῦν ἀθέατοι στοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, σὰν φοβερὰ λιοντάρια ποὺ «ζητοῦν τίνα καταπίουν». Τὸ πεδίο τῆς μάχης – ἡ ψυχὴ μας – εἶναι καὶ αὐτὸ ἀθέατο. Δὲν εἶναι ὅμως γι' αὐτὸ λιγότερο τραγικὸς οἱ συγκρούσεις, ποὺ γίνονται, μὲ μεγαλύτερη ἔνταση, γύρω καὶ μέσα σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Ὁ ἐχθρὸς ὑπάρχει. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μπορούμε κάθε φορὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίζουμε. Νὰ ἀντιλαμβανόμεσθε τὴ σατανικὴ τὸν παρουσία, νὰ διαπιστώνουμε τὶς συγκεκριμένους προθέσεις καὶ τὰ ἄμεσα σχέδιά του. Νὰ ἐξακριβώνουμε ἐγκαίρως τὶς «μεθοδεῖες» καὶ πλεκτάνες του καὶ νὰ λαμβάνουμε ἐγκαίρως τὰ κατάλληλα μέτρα. Γιατί, μετὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἐχθροῦ, μιὰ δεύτερη ἀρχὴ τῆς στρατηγικῆς τοῦ πολέμου εἶναι

Ἡ πληρὴς κάλυψη

διὰ τῶν ἀμυντικῶν ὄπλων. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὸν ἀμυντικὸ ὀπλισμὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατιώτη, μιλάει ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὰ ἀμυντικὰ ὄπλα, ποὺ ἐξασφαλίζουν πλήρη κάλυψη σὲ κάθε Χριστιανὸ

ἀγωνιστῇ.

Ὁ «θυρεὸς τῆς πίστεως», ἡ ζωντανὴ καὶ ἀληθινὴ πίστις, σὰν ἀσπίδα τὸν προφυλάσσει ὀλόκληρο ἀπὸ τὰ «πεπυρωμένα βέλη», ποὺ μὲ λύσσα ἐκτοξεύει ἐναντίον του ὁ πονηρὸς. Ἄν ἡ ἀσπίδα αὐτὴ εἶναι μικρὴ καὶ ἀδύνατη, τότε ὁ ἐχθρὸς μπορεῖ νὰ τὸν κτυπήσει θανάσιμα. Ἡ «περικεφαλαία τοῦ σωτηρίου», ἡ βεβαία ἐλπίδα τῆς νίκης, σὰν περικεφαλαία ἀσφαλίζει τὶς σκέψεις του καὶ διατηρεῖ ἀκμαῖο καὶ ὑψηλὸ τὸ φρόνημά του. Ἡ πέμπτη φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἐμπνεύσει τὴν ἠττοπάθεια. Νὰ ἐνοσπεῖρει τὸν πανικό. Ὅμως ἡ «περικεφαλαία τοῦ σωτηρίου», ἡ ἐλπίδα τῆς νίκης, τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἀπόγνωση. Ὁ «θώραξ τῆς δικαιοσύνης» καὶ τῆς ἀγάπης, προστατεύει τὴν καρδιά του ἀπὸ τὶς προσβολές τῆς ἀδικίας. Ἔτσι, οἱ τρεῖς βασικὲς ἀρετές, ἡ πίστις, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη κάνουν τὸν Χριστιανὸ ἀγωνιστῇ ἄτρωτο στὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ξεκινᾷς τὸ πρωὶ γιὰ τὴν ἐργασία σου. Μὴ ξεχνᾷς νὰ πάρεις μαζί σου καὶ τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ. Θὰ σοῦ χρειαστεῖ. Πόλεμος γίνεται. Σὲ κάποια γωνία θὰ σοῦ στήσουν ἐνέδρα οἱ ἐχθροὶ σου. Τὰ βέλη τους – μιὰ ἀποτυχία, μιὰ δυσκολία, ἕνας ἀπροσδόκητος πειρασμὸς – θὰ σφυρίζουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Ἡ ἀσπίδα τῆς πίστεως σοῦ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ σβῆσεις «τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ». Θὰ ἔλθουν στιγμές, ποὺ θὰ σὲ κυκλῶνουν οἱ σκέψεις τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀποθάρρυνσης, τῆς ἀπογοήτευσης. Τότε, ποὺ ὅλα γύρω σου θὰ σοῦ ψιθυρίζουν ὕπουλα: «Δὲν γίνεται τίποτα. Εἶσαι ὀριστικὰ χαμένος», ἐσὺ θὰ φορᾷς τὴν περικεφαλαία τῆς ἐλπίδας. Καὶ ἔτσι θὰ ἔχεις ἐξασφαλισμένη τὴν εἰρήνην σου. Θὰ συναντήσεις ἀκόμη ἀνθρώπους, ἴσως ἀπὸ τοὺς συνεργάτες σου, τοὺς φίλους σου, τοὺς δικούς σου, ποὺ θὰ ἀπλώσουν ἐμπρὸς σου ἔτοιμο ἕνα ἄρτια μελετημένο σχέδιο ἀδικίας, ἀτιμίας, ἀνθρωπικότητας. Τὴν ὥρα αὐτή, ποὺ τὰ δόρατα τοῦ θανάτου θὰ κاردοκοῦν νὰ τρυπήσουν τὴν καρδιά σου, ἐσὺ θὰ φορᾷς τὸν «θώρακα τῆς δικαιοσύνης». Καὶ θὰ γλυτώσεις ἀπὸ τὸν ἄμεσο κίνδυνο.

Ἐπάνω ὅμως ἀπὸ ὅλα ἂς ζητᾶμε, μὲ τὴν προσευχὴ, τὴν ἰσχυρὴ ὑποστήριξη τοῦ παντοδύναμου συμμάχου μας, τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς «πολεμήσει ὑπὲρ ἡμῶν». Αὐτὸς θὰ μᾶς ἐξασφαλίσαι τὴ νίκην. Αὐτὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὰ βραβεῖα τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας τῆς νίκης καὶ τοῦ αἰωνίου θριάμβου.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

“Ο Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν...”

«Δυὸ χιλιάδες χρόνια Χριστιανισμοῦ καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τίποτα δὲν ἄλλαξε. Ὁ κόσμος βαδίζει ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ γιὰ τὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι ὄχι φίλος ἢ ἀδελφός, ἀλλὰ λύκος. Τὰ κράτη, τὰ λεγόμενα χριστιανικά, ὀλοένα ἀνακαλύπτουν καὶ νέες μεθόδους ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης τῶν ἀδύνατων καὶ φτωχῶν. Τί ἄλλο ἐπιδιώκουν τὰ μεγάλα κράτη, με τούς ὑποχείριους Διεθνεῖς Ὄργανισμοὺς καὶ τὶς στρατιωτικὲς συμμαχίες τους;».

Πράγματι δὲν ἄλλαξε ὁ Χριστιανισμὸς αὐτὸν τὸν κόσμο. Καὶ πῶς νὰ τὸν ἀλλάξει; Γιατί; Μὰ αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι χριστιανικός; Εἶναι στὴ θεωρία. Εἶναι καὶ στὴν πράξη; Λέγεται χριστιανικός. Εἶναι καὶ χριστιανικός; Πῶς, ἐπὶ παραδείγματι, μπορεῖ νὰ εἶναι χριστιανικός κόσμος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις, ὅταν ἐπισημῶς ἀρνεῖται καὶ διαγράφει ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Χάρτα τὴ χριστιανικὴ τῆς ιδιότητα; Δηλαδὴ ἀπαρνεῖται τὶς χριστιανικὲς ἀρχές, αὐτὲς ποὺ στηρίζουν τὸν σεβασμὸ στὸν ἄνθρωπο, στὸν κάθε ἄνθρωπο, στὴν προσωπικότητα καὶ τὰ δικαιώματά του. Μὲ ἄλλα λόγια ζητᾶμε καρπὸς καὶ κόβουμε τὰ δένδρα. Ἀλλὰ ἂν δὲν ἄλλαξε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν κόσμο, γιατί ἐσβέται τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ἄλλαξε τοὺς ἀνθρώπους, ὅσους ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα τὸν ἀποδέχθηκαν καὶ τὸν ἔβαλαν ρυθμιστὴ στὴ ζωὴ τους; Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν, χθὲς καὶ σήμερα, θεαματικά.

Ἀποκαλυπτικὲς οἱ μαρτυρίες καὶ συνταρακτικὲς οἱ ὁμολογίες ὄλων ἐκείνων ποὺ σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ στιγμή τῆς ζωῆς τους ἄστραψε μπροστά τους ἕνα δυνατὸ φῶς καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ. Ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ τὸν Αὐγουστῖνο ὡς τὸν Ντοστογιέφσκυ, γιὰ νὰ περιοριστοῦμε μόνο σ' αὐτούς, ἔχουμε ἕνα θαῦμα ἀλλαγῆς καὶ μεταμορφώσεως ψυχῶν. Ἐνα θαυμαστὸ ὁδοιπορικὸ μετανοίας ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ στὴ λύτρωση, ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Νὰ σκεφθοῦμε ἕνα τρομερὸ διώκτη ποὺ ἡ ματιὰ του τοξεύει ἀστραπὲς ὀργῆς καὶ φονικῆς ἀπειλῆς, ποὺ στὰ χέρια του κρατᾶει ἀλυσίδες, ποὺ ἡ καρδιά του πέτρινη ἀπὸ τὸν φανατισμὸ δὲν γνωρίζει οἶκτο καὶ συμπάθεια. Αὐτὸς ἦταν ὁ Παῦλος. «**Ὁ Σαῦλος κυριευμένος ἀπὸ μίσος καὶ μανία, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀποπνέει καὶ νὰ ἐκδηλώνει αἰσθήματα ἀπειλῆς καὶ φόνου ἐναντίον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου**» (Πράξ. θ' 1). Ἐ, αὐτὸ τὸ θηρίο σὲ μιὰ στιγμή γίνεται ἀρνάκι. Ἡ σκληρὴ ματιὰ μαλακώνει, γίνεται τρυφερὴ σὰν τῆς μάνας, δακρύζει ἀπὸ συμπόνια, ἡ σφιγμένη γροθιά γίνεται χέρι ὑπηρετικὸ, ὁ φανατισμὸς δύναμη ἀγάπης, ὁ διώκτης ἀπόστολος Χριστοῦ. Νὰ ἡ ἀλλαγὴ. Καὶ δὲν εἶναι ἡ μόνη.

«Μὲ κύκλωναν οἱ ἀτμοὶ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, θὰ ὁμολογήσει με συντριβὴ ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος. Μέσα στὰ σύννεφά τους δὲν διέκρινα πιά τὴ στοργὴ ἀπὸ τὸ πάθος. Καὶ ἔτσι ἔπεφτα στὶς ἀβύσσους τῶν πόνων, στοὺς αἰσχροὺς γκρεμοὺς τῆς ἀκολασίας». Τὸ δράμα τοῦ κάθε ἡμέρα γίνονταν πιδὸ ὀδυνηρὸ. Ὁ βοῦρκος τοῦ πιδὸ πνιγηρὸς. Ὁ πόνος τοῦ ἀσπικωτος. Τὰ τραύματά του ἀγιάτρευτα. Τὸ ἄγχος τοῦ βραχνᾶς. Καὶ τότε τὸ βογγητὸ τῆς ψυχῆς τοῦ ξεσποῦσε σὲ κραυγὴ ἀπελπισίας: «Πότε θὰ σωθῶ; Πότε θὰ λυτρωθῶ; Αὔριο; Μεθαὔριο; Πάντα, λοιπόν, αὔριο; Πότε σήμερα; Γιατί ὄχι τώρα; Γιατί ὄχι ἀμέσως ν' ἀλλάξω γιὰ πάντα;» Ὅταν ὄμως «**ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικε... καὶ ἐνεδύθη τὸν Κύριον Ἰησοῦν**», τότε ὅλα ἄλλαξαν μέσα του καὶ γύρω του. Τότε ἔζησε σ' ὅλη τὴν ἔντασή τους τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου του, τοῦ ἀγίου Ἀμβροσίου: «**Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Θεὸς νὰ γιάνουν οἱ πληγές σου; Εἶναι ὁ γαιτρός. Νὰ γαληνέψη ὁ πυρετός σου; Εἶναι τὸ ζωντανὸ νερό. Νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἀδικία; Εἶναι ἡ δικαιοσύνη. Ἄν ἔχης ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, εἶναι ἡ δύναμη. Ἄν φοβᾶσαι τὸν θάνατο, εἶναι ἡ ζωὴ. Ἄν ζητᾶς τὸ οὐρανὸ, εἶναι ὁ δρόμος. Ἄν μισῆς τὸ σκοτάδι εἶναι τὸ φῶς. Ἄν πεινᾶς εἶναι ἡ τροφή.**»

Νὰ ἔλθουμε στὸν Ντοστογιέφσκυ: «**Ὅταν κοιτάζω τὸ παρελθόν, ὅταν σκέπτομαι ὅλο ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασα σὲ περιπλανήσεις, σὲ λάθη, σὲ ματαιότητες, ἕνα κῦμα αἵματος πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου. Ὅνειρεύομαι μέσα σὲ μιὰ ὀμίχλη. Δὲν βλέπω τὴ ζωὴ. Πότε θὰ ἀποκτήσω τὴν εἰρήνη;**» Καὶ τὴν ἀπάντησι τὴν βρῆκε στὸν Χριστό. Γεμάτος εὐγνωμοσύνη θὰ ἐκφράσει τὴν εὐχαριστία του στὸν Σωτῆρα γιὰ τὴ λύτρωσι ποὺ τοῦ χάρισε: «**Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιδὸ ὠραῖο, πιδὸ βαθύ, πιδὸ συμπαθητικὸ, πιδὸ λογικὸ, πιδὸ ἐνθαρρυντικὸ καὶ πιδὸ τέλειο ἀπὸ τὸν Χριστό.**» Καὶ θὰ προσθέσει με πόνου: «**Ἡ Δύση ἔχασε τὸν Χριστὸ καὶ γι' αὐτὸ ἡ Δύση πεθαίνει, μόνο γι' αὐτό.**»

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσει τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια; Ὅ,τι πιδὸ καλὸ ἔχει νὰ παρουσιάσει ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότητα τὸ ὀφείλει στὸν Χριστό. Ἡ φροντίδα γιὰ τὸ παιδί στὸν Δυτικὸ κόσμῳ, ὁ σεβασμὸς στὴ γυναίκα καὶ τὴν προσωπικότητά της καὶ γενικότερα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀγάπης χωρὶς τοὺς στενόψυχους διαχωρισμοὺς φυλετικῶν ἢ ἄλλων διακρίσεων, ἡ ἐξύψωση τῆς ἐργασίας, ἡ προβολὴ ὄλων τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν, τῆς ἐλευθερίας, τῆς εὐλικρίνειας, τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγνότητας, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπάρνησης, ποὺ ἀναδεικνύει τοὺς ἀνιδιοτελεῖς κοινωνικοὺς ἐργάτες στὴν ὑπηρεσία καὶ ὄχι στὴν καταδυνάστευση τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι οἱ ὠριμοὶ καρποὶ ἀλλαγῆς ποὺ πρόσφερε τὸ πολὺκαρπο δένδρο τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἀνθρωπότητα.

Προσεύχεται για τούς διώκτες του

Νὰ διατηρεῖ κανεὶς τὴν ἡρεμία του στὶς ἥσυχες στιγμὲς τῆς ζωῆς του εἶναι τόσο φυσικό. Νὰ εἶναι ψυχραῖμος καὶ ἀτάραχος τὴν ὥρα τῆς καταγίδας καὶ μπροστὰ στὸν κίνδυνο ἀσφαλῶς χρειάζεται δύναμη μεγάλη. Νὰ πλημμυρίζει ὅμως ἡ ψυχὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ νὰ ἀκτινοβολεῖ οὐράνια ἀγαλλίαση μέσα στὴ φωλιὰ ἀνθρωπόμορφων θηρίων, αὐτὸ ὅπωςδήποτε ἀπαιτεῖ ὑπεράνθρωπη δύναμη.

Μιὰ τέτοια ὑπερφυσικὴ δύναμη διέθετε ἡ ἀγία καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου μορφή πού τιμᾷ τὶς ἡμέρες αὐτὲς (27 Δεκεμβρίου) ἡ Ἐκκλησία μας. Πρόκειται γιὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο. Νέος ἦταν ὁ Στέφανος καὶ εἶχε ἀγαπήσει τὸν Χριστὸ μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς νεανικῆς του ψυχῆς. Ζοῦσε ὁ Χριστὸς μέσα σ' αὐτὴ τὴν εὐγενικὴ καὶ πνευματέμφορη μορφή. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ μυστικὸ τῆς δυνάμεώς του.

Οἱ μικρόψυχοι ὅμως, οἱ ἐμπαθεῖς καὶ φθονεροί, δὲν ἀνέχονται τὶς μεγάλες, τὶς εὐγενικὲς, τὶς δυνατὲς ψυχές. Τὶς θέλουν στὰ δικά τους μέτρα. Καὶ ὅταν τοὺς ξεπερνοῦν, θέλουν νὰ τὶς ἐξοντώσουν. Αὐτὸ ἔγινε καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Στέφανου.

Οἱ μικρόψυχοι ὅμως, οἱ ἐμπαθεῖς καὶ φθονεροί, δὲν ἀνέχονται τὶς μεγάλες, τὶς εὐγενικὲς, τὶς δυνατὲς ψυχές. Τὶς θέλουν στὰ δικά τους μέτρα. Καὶ ὅταν τοὺς ξεπερνοῦν, θέλουν νὰ τὶς ἐξοντώσουν. Αὐτὸ ἔγινε καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Στέφανου.

Τὸν ὀδηγοῦν στὸ συνέδριο τῶν παρανόμων. Οἱ ἔνοχοι δικάζουν τὸν ἀθῶο. Ἡ μικρότητα τὴν μεγαλοσύνη. Ἡ μοχθηρία τὴν ἀθωότητα καὶ μεγαλοκαρδία. Κινητοποιοῦν τὸν ὄχλο. Σὲ πλήρη ἐνέργεια ὁ δόλος καὶ ἡ συκοφαντία, τὰ προσφιλῆ ὄπλα τῶν δειλῶν καὶ φθονερῶν. Καὶ τότε συνέβη αὐτὸ τὸ θαυμαστό. Τὴν ὥρα πού ὄλοι οἱ σύνεδροι τὸν κοίταζαν, εἶδαν τὸ πρόσωπό του νὰ ἀστράφτει ὡς πρόσωπο ἀγγέλου. Καὶ ἦταν ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνταυγίες τοῦ οὐρανοῦ ἢ καλύτερη ἀπολογία του. Πῆγαζε ἀπὸ τὴν ἡρεμν συνείδησή του. Μαρτυροῦσε μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο τὴν ἀθωότητά του.

Ἐδῶ ὅμως εἶναι τὸ τραγικόν. Οἱ κατήγοροί του ἔβλεπαν καὶ δὲν ἔβλεπαν. Ἐβλεπαν τὴν ἀθωότητα ζωγραφισμένη στὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό του καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν παραδεχθοῦν. Τοὺς ἐνοχλοῦσε γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀπωθοῦσαν. Δὲν τοὺς ἄφηνε ἡ ἐμπάθεια, τὸ μῖσος πού φώλιαζε στὴ σκοτεινὴ τους καρδιά. Καὶ αὐτὸ γιατί δὲν δίκασαν σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῆς σκληρυμένης καὶ διάστροφης ψυχῆς τους.

Καὶ δὲν ἦταν μόνον τὸ πρόσωπό του πού ἀκτινοβολοῦσε. Καὶ ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε στὶς καρδιὰς σὰν οὐράνια μελωδία. Καὶ τὶς συγκινοῦσε. Καὶ τὶς ἔπειθε. Ἀλλὰ μόνον τὶς καλοπροαίρετες. Αὐτὲς πού ἦταν ἀνοικτὲς στὰ ἐπιχειρήματα. Καὶ ἦταν τόσο δυνατὰ καὶ πειστικά, ἀντλημένα ὅλα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἱστορία τους.



Ἀλλὰ εἶπαμε. Ἐδῶ δὲν δίκασε ἡ δικαιοσύνη. Δίκασε ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἐμπάθεια. Καὶ ἡ παρανομία ἀντικαθιστᾷ τὰ ἐπιχειρήματα μὲ τὴ βία. Πάει νὰ καλύψει τὴν κακοπιστία καὶ τὸ τυφλὸ πάθος, τὴν ἔλλειψη ἐπιχειρημάτων, μὲ τὶς πέτρες. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀποστομώσει μὲ τὸν λόγο, τοῦ κλείνει τὸ στόμα μὲ τὸ πετροβόλημα. Καὶ ἦλθε ἡ στιγμή νὰ λάμψει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ πρωτομάρτυρα. Τὴν ὥρα πού ἔπεφε ματωμένος κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες, ἐκεῖνος προσεύχεται. Προσεύχεται ὄχι γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσει ὁ Θεός. Ἴκετεύει γιὰ νὰ τοὺς συγχωρήσει. Νὰ μὴν τοὺς καταλογίσει

τὴν μεγάλη τους ἁμαρτία.

Μεγάλη, ἀλήθεια, μορφή ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος. Μεγάλος στὴ ζωὴ. Μεγάλος καὶ στὸ θάνατο. Ὅπως ἔζησε ἔτσι καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του. Ἐζήσε μὲ ἀγάπη καὶ πέθανε μὲ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά, τὴ συγχώρηση στὸ στόμα, τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρότητα τῶν ἄλλων δὲν ἄγγιζε τὴ θωρακισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀγία ψυχὴ του. Νίκησε μὲ τὴν ἀγάπη.

Ἡ θυσία ἐνὸς μάρτυρα δὲν εἶναι ποτὲ μιὰ θυσία μάταιη. Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ μεγάλου μάρτυρα ἦταν καὶ ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Εἶδε τὸν νεαρὸ Στέφανο νὰ πεθαίνει μέσα στὴ δόξα τοῦ μάρτυρα. Εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ λάμψει ἀπὸ τὸ ἀντιφέγγισμα ἐνὸς ἀνώτερου κόσμου. Τὸν εἶδε νὰ φεύγει μὲ μιὰ προσευχὴ γι' αὐτὸν πάνω στὰ χεῖλη του. Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ φαντασθεῖ κανεὶς ὅτι αὐτὸ δὲν τοῦ ἔκανε καμιά ἐντύπωση;».

Καὶ προσθέτει ὁ Holzner στὸ βιβλίο του γιὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο: «Ὁ Στέφανος πρόσφερε αὐτὴ τὴ θυσία κι ἔτσι ἔγινε ὁ σκαπανεὺς ἐνὸς παγκόσμιου μέλλοντος. Τέτοιους προμάχους χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία γιὰ νὰ **ἀναπληρώσει τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ**» (Κολοσ. α' 24). Ὁ Θεὸς κάποτε ἀφήνει τοὺς συνεργάτες του νὰ ἐξαφανισθοῦν, τὸ ἔργο τους ὅμως τὸ προάγει. Ὁ Στέφανος ἡ μεγάλη ἐλπίδα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι νεκρός. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνει, γιατί πίσω της κρύβεται ὁ Θεός. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ, ὅταν λιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανο, ὅτι μέσα σ' ἓνα χρόνον ὁ φονιάς του θὰ ἐρχόταν νὰ πάρει τὴ θέση του, γιὰ νὰ φέρει σὲ νικηφόρο τέρμα ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο θυσιαζόταν! Ὁ ἅγιος Ἀγνουστίνος εἶπε κάποτε ὅτι ὁ Παῦλος φύλαγε τὰ ἱμάτια ἐκείνων πού λιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανο, γιὰ νὰ λιθοβολεῖ αὐτὸς μὲ ὄλων τὰ χεῖρια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ λιθοβολουμένου σ' αὐτὸν ταίριαζε πιὸ πολὺ ἀπὸ ὄλους. Χωρὶς αὐτὴ τὴν προσευχὴ τοῦ μάρτυρα Στεφάνου, ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ εἶχε τὸν ἀπόστολο Παῦλο».

«Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.

Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν ἧτις ἐστὶν εἰδωλολατρία, δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας· ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς. Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν,

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ' 4-11
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιδ' 16-24

αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν

ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἑλλήν καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός».

ΦΥΛΑΞΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΘΗΡΙΟ

«Ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς... ὀργὴν, θυμὸν».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴ σημερινὴ περικοπὴ κάνει λόγο γιὰ ὀρισμένες κακίες, ποὺ πρέπει ὅπως-δήποτε νὰ τὶς πολεμήσει ὁ Χριστιανός. Πετᾶτε, γράφει, ἀπὸ πάνω σας τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸ ποὺ κάνει ἀγνώριστο τὸν ἄνθρωπο. Ἰδιαίτερα ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη νὰ δαμάσει τὸν ἐκνευρισμὸ του, γι' αὐτὸ ἄς ἐμβαθύνουμε στὸν θεόπνευστο λόγο τοῦ θείου Παύλου.

ΤΟ ΘΗΡΙΟ

Εἶναι ἡ πιὸ ἐπιτυχὴς παρομοίωση τοῦ ὀργισμένου καὶ θυμώδους ἀνθρώπου μὲ θηρίο. Ἄλλωστε οἱ φράσεις «ἔγνα θηρίο» ἢ «σὰν τὸ θηρίο κάνεις, ἀνθρωπέ μου», εἶναι πολὺ συνηθισμένες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὀργῆς καὶ θυμοῦ. Σὰν ἓνα θηρίο λοιπὸν παρουσιάζεται ἡ ὀργή. Δὲν ἡσυχάζει ποτέ. Γυρεύει ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ, νὰ ὑψώσει τὴν ἄγρια καίτη του, νὰ ἀλλοιώσει τὴν ὄψη του, νὰ ἀφήσει τοὺς τρομακτικοὺς βρυχηθμούς του γιὰ νὰ προκαλέσουν φόβο καὶ πανικό. Εἶναι τόσο ἄγριο τὸ θηρίο αὐτό, ὥστε συχνὰ ἐξέρχεται, κινεῖται ἐλεύθερα καὶ μὲ μανία ἐπιδίδεται στὸ ὀλέθριο ἔργο του.

Πόσες φορές ἀλήθεια αὐτὸ τὸ θηρίο κάνει τὴν ἐμφάνισή του μέσα στὰ σπίτια, στὰ ἐργοστάσια, στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά μας! Φοβερὴ ἡ εἰκόνα τοῦ ὀργισμένου ἀνθρώπου. Ἐνα πρόσωπο ἄγριο, ἀποτρόπαιο, ποὺ προκαλεῖ φρίκη. Τὰ μάτια τοῦ θυμωμένου θολωμένα, τὸ βλέμμα του ἄγριο, τὰ χεῖλη του ἀφρισμένα.

Ὁ Μ. Βασίλειος, βαθὺς ἀνατόμος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, μᾶς δίνει καὶ μερικὲς ἄλλες συμπληρωματικὲς εἰκόνες τοῦ ὀργισμένου ἀνθρώπου. «Ἡ ὀργή, γράφει, ἀλλοιώνει τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, ἐπιταχύνει τοὺς παλμούς τῆς καρδιᾶς, ἐνώνει τὶς σειρὲς τῶν δοντιῶν μας, ὥστε νὰ τρίζουν ἀπειλητικά, ἀφανίζει σὰν κρυφὴ φωτιὰ ποὺ ὑποβόσκει καὶ κατατρῶει τὴν πολύτιμη ψυχὴ μας».

Ὅταν λοιπὸν τὸ κύμα τοῦ θυμοῦ ξεχύνεται ἀπὸ μέσα μας, πυρπολεῖ τὸ λογικὸ μας, κατακαίει τὶς καλὲς δυνάμεις μας, γεμίζει μὲ ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τὸ περιβάλλον μας, δημιουργεῖ συμφορὲς τρομερές. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ καταβληθεῖ κάθε προσπάθεια ἀπὸ ὅλους μας νὰ νεκρωθεῖ αὐτὴ ἡ

ἀμαρτία. Τὸ θηρίο εἶναι ἀνάγκη νὰ δαμαστεῖ. Καὶ τὸ σπουδαῖο νὰ γίνουμε ἑμεῖς οἱ ἴδιοι

ΟΙ ΘΗΡΙΑΔΑΜΑΣΤΕΣ ΤΟΥ

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι δύσκολο, μακροχρόνιο καὶ ἐπίπονο. Δὲν δαμάζεται εὐκόλα ὁ θυμὸς. Χρειάζεται ἀγῶνας συνεχῆς γιὰ νὰ ἀπονεκρωθεῖ τὸ πάθος, νὰ ἀπαλλαγεῖ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον τύραννο τῆς ὀργῆς.

Ὅπως ἓνας θηριοδαμαστής, προκειμένου νὰ δαμάσει ἓνα ἄγριο θηρίο, καταστρώνει ἓνα σχέδιο, ἔτσι ὀφείλει νὰ κάνει καὶ ὁ θηριοδαμαστής τοῦ θυμοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἄς φροντίσουμε νὰ ἰσχυροποιήσουμε τὴ θέλησή μας, ἀφοῦ παιδὶ τῆς ἀδύνατης θέλησης εἶναι ὁ θυμὸς. Κατόπιν ἄς προχωρήσουμε στὸν περιορισμὸ τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ θηρίο τῆς ὀργῆς ὀρθώνεται ἀδάμαστο καὶ πανίσχυρο, τότε ποὺ μᾶς τροφοδοτεῖ μὲ τῆς τίγρης τὴν ὀρμὴ καὶ τοῦ λιονταριοῦ τὴ δύναμη, τότε ἄς προσγειωνόμαστε στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Τὰ ξίφη τῆς εὐθιξίας μας ἄς μὴ τὰ σύρουμε εὐκόλα.

Ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίες εἴμαστε ὅλοι. Μικροπράγματα εἶναι οἱ περισσότερες ἀφορμὲς ποὺ μᾶς κάνουν εὐφλεκτὰ ὕλη, ἔτοιμη στὴν παραμικρὴ σπῆθα νὰ ἀνάψει. Σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔθιξαν καὶ μᾶς ἔβλαψαν ἄς μὴν ἀντιτάξουμε τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰ ἀστροπελέκια μας, τὴ σφιγμένη γροθιά μας, τὰ βάνασα λόγια μας, τὴν καυτερὴ λάβα τῆς καρδιᾶς μας. Ὡς Χριστιανοί, δηλαδή, ὡς μαθητὲς πιστοὶ Ἐκεῖνου ποὺ εἶπε «**μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτος εἶμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ**» (Ματθ. 1α' 29), ἄς ἀντιτάξουμε τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν μας. Ἡ συμπόνια, ἡ καλοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ ἀποτελεσματικότερα φάρμακα ποὺ ἐξουδετερώνουν τὸ καρκίνωμα τῆς ὀργῆς. Ἐφ' ὅσον ὁ θυμὸς εἶναι «**βασικὸ σύμπτωμα ἐλλείψεως ἀγάπης**», τὸ θηρίο θὰ ἐξουδετερωθεῖ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης.

Ἄς ἱκετεύσουμε, λοιπὸν, θερμὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ λέγοντας συνεχῶς μέχρι νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὸν θυμὸ: «**Κύριε ρῦσαι με ἀπὸ θυμοῦ καὶ ὀξυχολίας καὶ δώρησαί μοι πραότητα καὶ μακροθυμίαν**».

«Ἀδελφοί, πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ

**ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ**
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια´ 9-10, 32-40
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. α´ 1-25

βον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν

Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψών καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτρίων· ἔλα-

ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαϊς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι».

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας...
ἐλιθάσθησαν, ἐπίρσθησαν, ἐπειράσθησαν...».

Γιὰ μᾶς ἡ ἀναμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι ζήτημα λίγων ἡμερῶν. Γιὰ τοὺς ἁγίους ὅμως ποὺ γιορτάζουμε σήμερα ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ μέχρι τὸν δίκαιο Ἰωσήφ, ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ κράτησε αἰῶνες πολλούς. Οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔζησαν καὶ πέθαναν μὲ τὴν προσμονὴ τοῦ Χριστοῦ. Πῶς ὅμως ἔζησαν οἱ πιστοί, τὴ μεγάλη αὐτὴ περίοδο; Αὐτὸ μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν περικοπὴ ποὺ διαβάσαμε.

A. ANAMONH ME PONO

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Μεσσία στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἦταν μὲ δοκιμασίες καὶ πόνο. Μὲ διωγμοὺς τῶν πιστῶν καὶ μαρτύριο. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοὺς δικαίους, μαρτύρησαν. Ἄλλοι ὑπέφεραν ἐμπαιγμούς, μαστιγώσεις, δεσμά, φυλακὴ. Λιθοβολήθηκαν, πριονίσθησαν, δοκίμασαν πολλοὺς πειρασμούς. Ὁ Μεσσίας ἦλθε, ἀφοῦ προηγουμένως πόνεσε πολὺ ἡ ἀνθρωπότητα. Αὐτοὶ ποὺ ἄκουσαν ἀπὸ τὸν ἄγγελο τὸ μήνυμα τῆς «**χαρᾶς μεγάλης**» ἦταν ἕνας πονεμένος λαός.

Ἡ ζωὴ μᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μιὰ ἀναμονὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τὴν γεννησί Του. Κι εἶναι καὶ γιὰ μᾶς μία περίοδος πόνου: «**Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ, διωχθήσονται**» (Β´ Τιμ. γ´ 12). Τὸ μίσος ποὺ τρέφουν καὶ ἐκδηλώνουν οἱ κακοὶ ἐναντίον τῶν δικαίων εἶναι παλαιὸ καὶ συνεχίζεται. Πόσες φορές καὶ σήμερα ὁ πιστὸς συκοφαντεῖται, τὸν εἰρωνεύονται, τὸν διαβάλλουν, τὸν κατηγοροῦν. Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸν πόνο!

Τὸ μήνυμα ὅμως τῶν Χριστουγέννων εἶναι διαφορετικόν: Ὁ πόνος τοῦ κάθε ἀνθρώπου, θὰ περάσει στὴ χαρά. Τὸν θρῆνο θὰ τὸν διαδεχθεῖ ἡ εὐφροσύνη. «**Οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι**» (Ψάλμ. ρκε´ 5). Τώρα πονᾶμε. Κάποιος ἄγγελος ὅμως σύντομα θὰ μᾶς μνησθεῖ: «**Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην**». Ἦλθε ὁ Χριστὸς ὁ Λυτρωτής.

B. ANAMONH ME PISTH

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Λυτρωτῆ γιὰ τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος πίστεως. Οἱ πρὸ Χριστοῦ ἅγιοι ἔζησαν «**διὰ πίστεως**», μᾶς τονίζει σήμερα ὁ θεὸς Ἀπόστολος. Τὰ μάτια τους δὲν σταματοῦσαν στὸν κόσμον αὐτό. Διέσχιζαν μὲ τὴ δύναμιν τῆς πίστεως τοὺς αἰῶνες κι ἔβλεπαν τὸ πρόσωπο τοῦ ἐρχόμενου Μεσσία. Κάρφωσαν τὴ ματιὰ τους σ´ αὐτὸ καὶ νικούσαν ὀλόκληρα βασίλεια, ἔφραζαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβηναν τὴ δύναμιν τῆς φωτιᾶς... Μὲ αὐτὴ τὴν πίστη ἔζησαν οἱ πατριάρχες, οἱ δίκαιοι, οἱ προφῆτες...

Καὶ ἡ δική μας ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἐνατένιση τοῦ Χριστοῦ μὲ πίστη. Δὲν μπορούμε νὰ Τὸν βλέπουμε μὲ τὰ σωματικά μας μάτια. Ὅμως ὅπως καὶ οἱ πρὸ Χριστοῦ μπορούμε νὰ Τὸν ἀτενίζουμε «**διὰ πίστεως**».

Ὅταν σὲ κτυποῦν τὰ κύματα τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν πειρασμῶν, σήκωνε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου καὶ μὲ τὴν πίστη ἀτενίζε τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ Ἰησοῦ. Αὐτὸ θὰ σοῦ δώσει τὴ δύναμιν νὰ υπερνικήσεις κάθε ἐμπόδιο, κάθε ἀντιξοότητα. «**Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν**», τονίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α´ Ἰωάν. ε´ 4). Σὲ τυλίγει ἡ ἀδικία, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀθλιότητα; Ἀφῆσε τὴ σκέψη σου νὰ τρέξει καὶ νὰ ἀναζητήσῃ μὲ πίστη τὴν ἁγία μορφή τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ θὰ σὲ κάνει ἱκανὸ νὰ ζεῖς μὲ δικαιοσύνην, ἀγνότητα, ἀξιοπρέπεια, μέσα σ´ ἕνα κόσμον ἀπάτης καὶ διαφθορᾶς. Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία μὲ τὸ θεῖο Βρέφος στὴν ἀγκαλιά, ποὺ παίρνουν τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας, κυνηγημένοι ἀπὸ τὴν μανία τοῦ Ἡρώδη, ἄς ἀποτελοῦν πηγὴ θάρρους στὶς δοκιμασίες μας.

Τὰ Χριστούγεννα ἄς τονώσουν καὶ τὴ δική μας πίστη καὶ ἐλπίδα στὸν ἐρχόμενο Κύριο Ἰησοῦ. Ὁ Κύριός μας τὸ βεβαίωσε: «**Ναὶ ἔρχομαι ταχύ**» (Ἀποκ. κβ´ 20). Ἄς ζοῦμε μὲ αὐτὴ τὴν ἀναμονή.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ή γιορτή της χαράς και της ειρήνης. Τò φως νίκησε τò σκοτάδι. Ἡ ἅγια νύχτα ἔδιωξε τὴ νύχτα ἀπὸ τὶς καρδιές. Ἡ νύχτα ἐκείνη ἔφερε τὸ ξημέρωμα τῆς ἀνθρωπότητας. **«Ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς»** (Ματθ. 8' 16). Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι μιὰ γιορτὴ σὰν τὶς ἄλλες. Δὲν εἶναι εὐχάριστες παιδικές ἀναμνήσεις. Εἶναι ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ συμπορεύεται μὲ τὴν πιὸ βαθιὰ ταπείνωση γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς γίνεται ἀνθρώπος, γιὰ νὰ κάνει τὸν ἀνθρώπο θεό.

Τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ σκοτάδι ἦταν τραγικὴ πραγματικότητα. Ὅλα τὸ μαρτυροῦσαν. Ὁ πεσμένος ἀνθρώπος, βαριὰ τραυματισμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ζητοῦσε τὸν ἀνορθωτή. Ὁ **«ἐμπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς»** ζητοῦσε τὸν καλὸ Σαμαρεῖτη. Καὶ οἱ ληστὲς αὐτοί,

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ἡ γιορτὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ειρήνης. Τò φῶς νίκησε τὸ σκοτάδι. Ἡ ἅγια νύχτα ἔδιωξε τὴ νύχτα ἀπὸ τὶς καρδιές. Ἡ νύχτα ἐκείνη ἔφερε τὸ ξημέρωμα τῆς ἀνθρωπότητας.

ἡ πολυμορφὴ ἁμαρτία, εἶχε ἀλλοτριώσει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ ὅλο τὸν πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ του πλοῦτο. Τὸν εἶχε καταδικάσει νὰ σβῆσει μόνος καὶ ἔρημος, χωρὶς καμιά βοήθεια σ' ἐκείνη τὴν ἄγρια ἐρημιά. Γυμνὸς καὶ τραυματίας. Ἀπογυμνωμένος ἀπὸ τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ πελαγοδρομοῦσε στὸ πνευματικὸ χάος καὶ τὴν ἰδεολογικὴ σύγχυση. Ποιὸς μπορούσε νὰ φανταστεῖ πὼς ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ θὰ ἔπεφτε τόσο χαμηλά! Ποιὸς φανταζόταν ὅτι καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ πνεύματα, χωρὶς τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔπεφταν σὲ τόσες ἀπίστευτες πλάνες! **«... Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμω-**

ράνθησαν, καὶ ἥλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἔρπετων» (Ρωμ. α' 22-23).

Τόσο σκοτάδι καὶ τόση πλάνη ὄχι σὲ λεπτομερειακά, ἀλλὰ σὲ ζητήματα ζωῆς ἢ θανάτου. Γιατὴ ἡ ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι λεπτομέρεια γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅταν ὁ ἀνθρώπος φθάνει νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δόξα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μὲ τὰ ψεύτικα καὶ ἐξευτελιστικὰ εἶδωλα, δὲν ἐξευτελίζει καὶ δὲν ἀτιμάζει τὸν Θεό. Ἀτιμάζει καὶ ἐξευτελίζει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Φανερώνει τὴν κατάπτωσή του. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ **«ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»**, τιμᾷ καὶ ἀνυψώνει τὸν ἀνθρώπο. Δείχνει τὶς πνευματικὲς διαστάσεις του. Ἀποκαλύπτει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο του. Ἡ διάστροφη ἀντικατάστασή της ἀπὸ τὰ ψευτοεἶδωλα τῆς ντροπῆς, πέρα ἀπὸ τὴν κατάπτωση, φανερώνει πνευματικὴ ἀκαρπία. Ὁ ἀνθρώπος ποὺ γονατίζει καὶ προσκυνάει τὴν κτίση καὶ ὄχι τὸν Κτίσαντα, τὰ δημιουργήματα καὶ ὄχι τὸν Δημιουργό, τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ πάθη του καὶ ὄχι τὴν ὑπέριστα ἁγιότητα τοῦ Θεοῦ, δὲν παύει ἀπλῶς νὰ εἶναι ὁ θρησκευόμενος ἀνθρώπος. Παύει νὰ εἶναι ὁ σωστὸς ἀνθρώπος.

Αὐτὸ τὸ σκοτάδι, αὐτὴ τὴ νύχτα, διέλυσε ἡ ἅγια νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, τὸ θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ, **«ἐφάνέρωσε τὸ ὄνομα τοῦ**

Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους» (Ἰωάν. ιζ' 60). Καὶ βοήθησε τοὺς βυθισμένους στὸ σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καὶ τῆς πλάνης νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἄγνοια τῆς ἄγνοιάς τους. Ἐτσι τὰ μεγάλα κοσμοθεωριακὰ ἐρωτηματικά χωρὶς ἀπάντηση, τὰ ἀγωνιώδη μεταφυσικὰ προβλήματα χωρὶς λύση, πλημμύρισαν κατὰ τὴν ἅγια ἐκείνη νύχτα μὲ φῶς, βρῆκαν τὴ λύση τους. Καὶ ὄχι μόνο τὰ μεγάλα προβλήματα βρῆκαν τὴ λύση τους. Ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος ἔπαψε νὰ εἶναι γιὰ τὸν ἑαυτό του πρόβλημα, τὸ πιὸ μεγάλο αἰνίγμα. Ὁ Πασκάλ εἶχε πεῖ, πὼς ὁ ἀνθρώπος χωρὶς τὸν Χριστό, δὲν ἀγνοεῖ μόνο τὸν Θεό, ἀγνοεῖ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Τώρα μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πίστη σ' Αὐτόν, ὁ ἀνθρώπος γνωρίζει τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἑαυτό του. Ἀποκτᾷ ἄπειρη ἀξία, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς γίνεται ἀνθρώπος γι' αὐτόν. Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ σήμανε τὴ θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων. Μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδας. Ὁ Οὐράνιος γίνεται ἐπίγειος, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἐπίγειος οὐράνιος. Ὁ Ἄσαρκος σαρκεῖται, γιὰ νὰ ἐξαγιάσει τὴν φθαρμένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀνθρώπο. Ὁ ἄπειρος Θεὸς **«ταπεινώνει ἀταπεινῶτως τὸ ἀταπεινῶτων ὕψος Του»**, γιὰ νὰ δείξει σὲ ὅλους ἐμᾶς, πὼς ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσης, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀληθινοῦ μεγαλείου, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ταπείνωση. Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη τιμὴ, πιὸ μεγάλη δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴ γῆ;

ΖΩΗ Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.
Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.
Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.
Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.
Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.
Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.
Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:
Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ «ΖΩΗΣ» 2017

ΠΡΩΤΑ ΑΡΘΡΑ: Τρέχουν να προλάβουν ... τὸ Ἄγχος, 1. «Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν», 13. Ὁ ἀτίμητος θησαυρός της, 25. «Ἀνάστα ὁ Θεός...», 37. «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι», 49. «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον», 61. Στολίδι τῆς Παναγίας μας, 73. Τὸ καύχημα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, 85. «Ἀναισχυντία, φαύλου ἴδιον», 97. Ἡ προσευχή: τὸ ὄξυγόνο τῆς ψυχῆς, 109. Θὰ Τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας; 121.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ: Ἰσόβιος ὁ ἀγώνας, 6. Φυλαχτεῖτε ἀπὸ τὰ εἶδωλα, 18. Λιοντάρι ξεδοντιασμένο, 30. Συνήγοροι τοῦ ἀνθρώπου, 54. Τὰ πρόβατα νικοῦν τοὺς λύκους, 66. Σφυρηλατεῖ τὴν ἐνότητα, 78. Προπορεύονται οἱ ἁμαρτωλοί, 90. Δυὸ ἀγάπες σὲ μία, 102. Ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως, 114. «Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν...», 126.

ΕΘΝΙΚΑ: Ἀγώνας γιὰ τὴν Ἐλευθερία, 31. Ἡ πιὸ ἥρωικὴ ἔξοδος, 34. Ἐθνικὴ ταυτότητα καὶ Ὁρθοδοξία, 48. Ἡ νίκη τῆς πίστεως, 103.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ: Δημήτριος Ἀσημακόπουλος (1927-2017), 86.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ: Οἱ «διακριτοὶ ρόλοι», 24.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ: Τρέχουν να προλάβουν ... τὸ Ἄγχος, 1. Ὁ ἀτίμητος θησαυρός της, 25. «Ἀνάστα ὁ Θεός...», 37. Ἡ Ἀνάσταση πηγὴ χαρᾶς, Δ', 39. «Οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον», 43. Στολίδι τῆς Παναγίας μας, 73. Θὰ Τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας; 121. Ὑμνοῦν τὴ θεία Γέννηση, 122. Μεῖνε στὴν ψυχὴ μας θεῖο Βρέφος, 123. Μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδας, 130.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ: Λεπλοτοῦν τὴν παιδικὴ ψυχὴ, 24. Συνήγοροι τοῦ ἐγκλήματος, 24. «Ἡ ἐπόμενη μέρα», 24. «Τὸ προσδόκιμο ἐπιβίωσης», 36. «Ἐμφυλές Ταυτότητες», 36. Ὁ ἀνιστόρητος Φαλμεράγιερ, 36. «Ἐνας νέος πατριωτισμός», 36. «Ἡ Ε.Ε. ψάχνει διέξοδο ..στὰ ἀδιέξοδά της», 48. «Ὀρολογιακὴ βόμβα τὸ δημογραφικόν», 60. Ἐφηβικὲς ἐκτρώσεις, 60. «Εγὼ θέλω τὸν ἥλιο ὄρθιο», 70. Τὸ δράμα παιδιῶν ὁμοφυλόφιλων, 72. Ὅχι «ὄς μὲν πεινᾷ, ὄς δὲ μεθύει», 72. Στὰ ἡρεμιστικὰ καὶ ἀγχολυτικὰ, 72. Γιατροὶ μὲ φωτισμένη συνείδηση, 84. Προστάτες ὄχι δολοφόνοι, 84. Οἰκολογικὴ καταστροφή, 84. Μὲ αἰσιοδοξία τὴν ζωὴ, 94. Τὸ τέστ τῆς εἰρήνης, 94. «Σὲ δημογραφικὴ κάθοδος ἡ Ἑλλάδα», 96. Ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα, 108. Ἀουσβιτς 77η ἐπέτειος, 108. Γυναῖκες θύματα τῆς βίας, 108. Νὰ σταθμίσουν τὶς εὐθύνες τους, 120. Ἡ κατάθλιψη χτυπάει καὶ τοὺς ἔφηβους, 120. Γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης, 132. Καλλιέργεια κάρναβη, 132.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ: Ὁ Γεώργιος Γεννάδιος, 11, 23, 35, 47, 59, 71, 83, 95, 107, 119. Ἀληθινὸς ἡγέτης, 7. Ὁ φλογερὸς ἀπόστολος, 63. Ἡλίας ὁ θλιβόμενος Προφήτης, 74. Ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος - Προσεύχεται γιὰ τοὺς διώκτες του, 127.

ΝΕΟΤΗΣ: «Ἐνας νέος πατριωτισμός», 36. Μὲ αἰσιοδοξία τὴν ζωὴ, 94.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ: Φρούριο ἀπόρθητο ἢ οἰκογένεια, 12. «Τὸ ἓνα χέρι νίβει τ' ἄλλο...», 75. Τορπιλίζεται ἢ οἰκογένεια, 120. Ἀσχημὴ μιὰ τέτοια μάνα! 118.

ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ: Τὸ διπλὸ Θαῦμα, 4. Πρόσεξε τὴν Ψυχικὴ καταιγίδα, 5. Ὁ υποδειγματικὸς τύπος, 8. Ὁ Χριστιανὸς ναὸς Θεοῦ, 9. Ἀκλόνητοι στὸ διωγμὸ, 16. Ἡ φυγὴ ποὺ σώζει, 17. Ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι πιὸ πολὺτιμο, 20. «Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν», 21. Ἡ μάχη τῆς Ὁρθοδοξίας, 28. Πιστεύουμε πραγματικά, 29. Βασιλικὰ προνόμια, 32. Ἀσφάλεια ζωῆς, 33. «Ἀποκλειστικότητα» Ἰησοῦ Χριστοῦ, 40. Εἰρήνη ἀληθινὴ καὶ μόνιμη, 41. Μάρτυρες τῆς ἀνάστασης, 44. Γιὰ ἓνα ἔργο διακονίας, 45. Ἡ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς, 52. Ἱεροστολὴ καὶ ἔργα τῆς ἀγάπης, 53. Ἡ κλήση, 56. Προσοχὴ στοὺς λύκους, 57. Πνοὴ καὶ φωτιά, 64. Ἐνας ἄλλος κόσμος, 65. Ἐνα δικαστήριον μέσα μας, 68. Ἡ γνήσια ἀγάπη, 69. Ἐνας ἄνθρωπος μιλάει στὸν Θεό, 76. Πῶς θὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὶς αἱρέσεις; 77. Οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἀδύνατοι, 80. Ἐνότητα καὶ ὁμοφροσύνη, 81. «Κατ' οἶκον ἐκκλησία», 88. Τὸ καύχημα τοῦ Παύλου, 89. Σὲ ποιὸν ἀνήκει; 92. Ἀκλόνητοι στὸ διωγμὸ, 93. Τὸ σῶμα: ναὸς τοῦ Θεοῦ, 100. Σποριάδες τῆς ἀγάπης, 101. Κάλεσμα πρωτοβουλίας, 104. Ζωὴ σαρκικὴ - Ζωὴ πνευματικὴ, 105. Τὸ καύχημά μας, 112. Τὸ καλὸ νὰ γίνεταί καλῶς, 113. Ὁ μεγάλος Εἰρηνοποιός, 116. Εἴμαστε ἓνα σῶμα! 117. Οἱ εὐκαιρίες καὶ ἡ ἐξαγορὰ τοῦ χρόνου, 124. Ἡ πανοπλία τοῦ Θεοῦ, 125. Φυλάξου ἀπὸ τὸ θηρίο, 128. Περιμένοντας τὰ Χριστούγεννα, 129.

ΠΑΙΔΕΙΑ: Σὲ ἐλεύθερη πτώση ἢ ἐκπαίδευση, 12. Ὅχι στὴν πλαστογράφηση τῆς ἱστορίας, 72. Ὅχι πειραματισμοὺς στὴν Παιδεία, 84. Στάσιμα τὰ ἑλληνικὰ πανεπιστήμια, 96. «Πολυθρησκειακὸ κατασκευάσμα»; 132.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ: Ἐχθρὸς τῆς χαρᾶς; Α', 2. «Τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν», 3. Ἡ προσπάθεια εἶναι νίκη, 10. Ἀκλόνητοι στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη μας, 12. Ἐχθρὸς τῆς χαρᾶς; Β', 14. Ὁ Λευίτης καὶ ὁ Σαμαρείτης, 15. Ἀδελφός, ἀλλὰ ἄπνοος, 19. «Ταχὺς εἰς τὸ ἀκούσαι...», 22. Τρόπαιο νίκης καὶ χαρᾶς, Γ', 26. Ὅλοι ἐνὸς πατέρα παιδιὰ, 27. Ἀγώνας γιὰ τὴν Ἐλευθερία, 31. «Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν», 38. Ἡ Ἀνάσταση πηγὴ χαρᾶς, Δ', 39. Τὰ ἀόρατα ὀρατά, 42. «Οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον», 43. Ἐεγελᾶς τὸν ἑαυτὸ σου; 46. «Μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ», 50. Ἀληθινὴ ἀπλότητα, 51. Στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, 55. Ὅχι «τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν», 58. Τὸ κατάντημα τοῦ φαρισαϊσμοῦ, 62. Ὁ φλογερὸς ἀπόστολος, 63. «Εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις...», 67. «Εγὼ θέλω τὸν ἥλιο ὄρθιο», 70. Ἡ πνευματικὴ διαθήκη τοῦ Ντοστογιέφσκι, 70. Ἀπὸ τὴν ἀετοφωλιά στὸ κλουβί, 79. Ὑπομένει καὶ ἐπιμένει, 82. Ἡ φοβερὴ τυραννία, 87. «Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά...», 91. Τὸ τέστ τῆς εἰρήνης, 94. «Φωνὴ αἵματος», 98. Ψάρεμα ζωῆς, 99. «Δικαιοσύνην μάθετε...», 106. Γνωρίζονται ἀπὸ τοὺς καρπούς, 110. Μετακινεῖ καὶ βουνά, 111. Στὴν χαρὰ μας ὁ Θεός, 115. Ὑμνοῦν τὴ θεία Γέννηση, 122. Μεῖνε στὴν ψυχὴ μας θεῖο Βρέφος, 123. Μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδας, 130.

ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ - ΑΙΡΕΣΕΙΣ - ΠΟΛΕΜΙΟΙ: Οἱ βανδαλισμοὶ στὴν Κύπρο, 12. Δημιουργία ἄθεου κράτους, 48. Πλήρης ἢ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, 48. «Μὴν πολεμᾶς τὸν οὐρανόν», 60. Ὁ διωκόμενος Χριστιανισμός, 60. «Ταλιμπὰν τῆς Ὁρθοδοξίας!», 96. Γιατί τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ ὀρθοδοξία; 96. Ἡ ἀναπνοὴ τῶν μεγάλων ψυχῶν, 120. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμός, 132.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Παρά τὰ εἰρηνιστικά συνέδρια καὶ τὶς διακρῦξεις τῶν Διεθνῶν Ὄργανισμῶν, παρὰ τὶς συνεχεῖς ἀποστολὲς ἐπισήμων στὶς περιοχὲς τῶν συγκρούσεων, οἱ αἱματοχυσίες σημαδεύουν καθημερινὰ τὸν πλανήτη μας. Ὁ πλανήτης μας ἔχει μεταβληθεῖ σὲ φλεγόμενη πυριτιδαποθήκη καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τί τέζεται ἢ ἐπιούσα. Ἐπίκαιρα ἀντιπλοῦν καὶ πάλι τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου: «Τὸ μὲν ὄνομα τῆς εἰρήνης πανταχοῦ· τὸ δὲ πρᾶγμα οὐδαμοῦ». Καὶ τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα: Γιατί εἶναι τόσο δύσκολη ἡ ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης; Ἡ ἀπάντηση θὰ ἦταν ἀπλὴ ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀποφάσιζαν νὰ ἀποβάλλουν τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας καὶ νὰ ἀποκτήσουν εὐλικρίνεια. Σὲ τελικὴ ἀνάλυση ἡ εἰρήνη δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει χωρὶς τὸν Ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, τὸν χορηγὸ τῆς εἰρήνης, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει εἰρήνη μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἐφόσον ἐξορίζουμε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Τὸ πυροδοτικὸ σημεῖο γιὰ τὶς ἐθνικὲς, κοινωνικὲς, οἰκογενειακὲς καὶ ἀτομικὲς ἐκρήξεις, βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς καρδιᾶς ποὺ ἄδειασε ἀπὸ τὴ ζωντανὴ παρουσία τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη καμπὴ καλούμαστε νὰ ἀγωνιστοῦμε καὶ νὰ σαλπίσουμε τὸ ἀγγελικὸ μῆνυμα τῆς Βηθλεέμ, τῆς «ἐπὶ γῆς εἰρήνης» σ' ἓνα κόσμο ποὺ ἀγωνιᾷ κάτω ἀπὸ τὰ βαριὰ σύννεφα τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων.

ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΚΑΝΝΑΒΗΣ;

Φοβεροὶ ἀριθμοί. Προκαλοῦν φρίκη. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ ψυχροὺς ἀριθμούς, ἀναφέρονται σὲ νεανικὲς ψυχὲς ποὺ μαραζώνουν μέσα στὴν πιὸ φρικτὴ φυλακὴ τῆς μαστίγιας τῶν ναρκωτικῶν. «Σχεδὸν τὸ ἓνα τέταρτο τῶν μαθητῶν ἡλικίας 11 ἕως 15 ἐτῶν δήλωσαν ὅτι ἔχουν πάρει ναρκωτικά». «Στὶς ΗΠΑ τὰ στοιχεία ἀπὸ τὰ νοσοκομεία καὶ τὰ κέντρα ἀποτοξίνωσης δείχνουν μεταξὺ 1992 καὶ 2006 αὔξηση κατὰ 188% τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνήλικων ποὺ καπνίζουν “χόρτο”». «Ἡ Καταλονία προσπαθεῖ τώρα νὰ βάλει φραγμὸ στὸ ὅλο καὶ πιὸ δημοφιλῆ “κλάμπ κάνναβης” τῆς Βαρκελώνης, ποὺ ἄρχισαν ὡς μὴ κερδοσκοπικοὶ συνεταιρισμοὶ γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἤθελαν νὰ χρησιμοποιοῦσαν τὴ μαριχουάνα γιὰ ἰατρικοὺς λόγους, ἀλλὰ ἔχουν γίνῃ δημοφιλῆ τουριστικὰ στέκια, ὅπου γίνεται ἐμπόριο κασισιοῦ». «Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους παρεμφερεῖς κινδύνους τοὺς γνωρίζει ὁ ὑπουργὸς Ὑγείας, ὅταν προτείνει ἀλλαγὴ στὸ νομοθετικὸ πλαίσιο, τὸ νόμο 4139/2013, ποὺ νὰ δίνει τὴ δυνατότητα καλλιέργειας στὴ χώρα μας καὶ ἐπεξεργασίας φυτῶν κάνναβης μὲ στόχο τὴ «φαρμακευτικὴ τους ἀξιοποίηση»». Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ὅπως ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ σὲ ἀναφορὰ ποὺ δημοσίευσε ὁ Εὐρωπαϊκὸς Ὄργανισμὸς Μοριακῆς Βιολογίας, εἶναι ὅτι «...δὲν ὑπάρχει κάποια συγκεκριμένη λίστα παθολογιῶν ποὺ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ βασισμένα στὴν κάνναβη φάρμακα, καθὼς δὲν πρόκειται γιὰ θεραπεία, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ καταπραῖντικὴ ἀγωγή...» Καὶ ἀκόμα οἱ χρῆστες κάνναβης διατρέχουν αὐξημένο κίνδυνο ἐξάρτησης ἀπὸ τὸ ἄλκοολ καὶ τὴ νικοτίνη. Τελικὰ, ὅπως πετυχημένα ἐλέχθη, «πρόκειται γιὰ θεραπευτικὴ κάνναβη ἢ βῆμα γιὰ τὴ νομιμοποίηση τῶν ναρκωτικῶν».

«ΠΟΛΥΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ»;

Δὲν μᾶς ἐκπλήσσει τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Κυβέρνηση θέλει νὰ ἔχει κυρίαρχο λόγο καὶ ρόλο στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν διστάζει νὰ παραβιάζει χώρους ποὺ δὲν τῆς ἀνήκουν. Ἰδιαίτερα οἱ «διακριτοὶ ρόλοι» τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται γιὰ νὰ αὐθαιρετεῖ, δὲν μποροῦν νὰ ἀγνοοῦν, τὴν μακραιώνη ἱστορία καὶ παράδοση τοῦ ἔθνους μας. Οὔτε «τὰ προγράμματα σπουδῶν τῶν θρησκευτικῶν μποροῦν νὰ ἀκυρώνουν τὸν ὀρθόδοξο χαρακτήρα τοῦ μαθήματος, προκαλώντας ζημιὰ στὴν παιδεία καὶ στὴν κοινωνία μας, καθὼς καὶ ρῆξη στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας», ὅπως ἔχει τονίσει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Γερώνυμος. Πρέπει ὅμως μερικοί, ποὺ θέλουν νὰ μετατρέψουν τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν σ' ἓνα πολυθρησκειακὸ κατασκεῦασμα, νὰ ἀντιληφθοῦν πὼς τέτοιες ἀλλαγὲς ξεπερνοῦν τὸ δικαίωμα ὁποιασδήποτε κυβέρνησης. Ἄς διερωτηθοῦν ἐπιτέλους καὶ ἂς ρωτήσουν καὶ τὸν ὀρθόδοξο λαό, αὐτὴ τὴ στροφή τῆς παιδείας στὴ μὴ χριστιανικὴ κατεύθυνση τὴν ἀποδέχεται ὁ κυρίαρχος λαὸς γιὰ τὰ παιδιά του; Καὶ ἂς μὴν ξεχνᾶμε καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος (16, §2) ποὺ ὀρίζει ὅτι «ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ, τὴν ἠθικὴ, πνευματικὴ, ἐπαγγελματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης καὶ διάπλασή τους σὲ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες».

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας ἡ σύγχυση. Ἐπηρεάζει ἔντονα ἰδεολογικοὺς, θρησκευτικοὺς καὶ πνευματικοὺς τομεῖς. Νοσηροὶ ἐγκέφαλοι συνδέουν τὴ θρησκεία, τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, μὲ τὸν τυφλὸ φανατισμὸ. Τὸν φανατισμὸ ποὺ ξεκινᾷ γιὰ τὴν υπεράσπιση διῆθεν τοῦ ἀνθρώπου, τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀξιοπρέπειάς του καὶ καταλήγει στὴν κατάργησή του. Πράγματι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο σκάνδαλο νὰ προβάλλεται ὁ φονταμενταλισμὸς, ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ὡς ἰδανικὸ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὸ ἀκόμα χειρότερο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιὰ διαστροφή τῆς θρησκείας. Ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας, τελειῶς ξένος στὸ φανατισμὸ. Θέλει ἐλευθεροὺς ἀνθρώπους, καρδιὲς γεμάτες ἀγάπη καὶ ὄχι φορτισμένες μὲ μίσος. «Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπάει καὶ νὰ ἐγκρίνει ἐκεῖνον ποὺ σκοτίζει γιὰ λογαριασμὸ Του», ἔγραφε ἓνα παιδί στοὺς υπεύθυνους τοῦ Ο.Η.Ε. Ὁ Χριστὸς ἀποδοκίμασε τὸ φανατισμὸ, γιατί εἶναι ἀντίθετος στὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀρνεῖται στὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν θυσίασε τοὺς ἀνθρώπους. Θυσίασθε γι' αὐτούς. Ὅσοι φορτίζονται ἀπὸ τὸ φανατισμὸ δὲν γνωρίζουν ποτὲ τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας. Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μιλάνε στὸ ὄνομά της. Ὁ πόλεμος στὸ ὄνομα τῆς θρησκείας εἶναι πόλεμος κατὰ τῆς θρησκείας.



ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ